

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 53

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala

Lisa Samuels

Tender Girl

Copyright © Lisa Samuels, 2015

First published by Dusie in 2015.

© za srpsko izdanje Partizanska knjiga, 2022.

Acknowledgement to The University of Auckland academic research funding for partial support of this translation.

Zahvalni smo Fondu za akademsko istraživanje Univerziteta u Oklandu na delu sredstava kojima je pomognuto ovo izdanje.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Liza Samjuels

Mekana devojka

Sa engleskog preveo Milan Pupezin

Kikinda, 2022.

Ova knjiga je za žene koje mi pomažu da
zamišljam, i koje mogu da zamisle

Se trouvent en présence le nageur et la femelle de requin, sauvée par lui. Ils se regardèrent entre les yeux pendant quelques minutes; et chacun s'étonna de trouver tant de férocité dans les regards de l'autre. Ils tournent en rond en nageant, ne se perdent pas de vue, et se disent à part soi: «Je me suis trompé jusqu'ici; en voilà un qui est plus méchant.» Alors, d'un commun accord, entre deux eaux, ils glissèrent l'un vers l'autre, avec une admiration mutuelle, la femelle de requin écartant l'eau de ses nageoires, Maldoror battant l'onde avec ses bras: et retinrent leur souffle, dans une vénération profonde, chacun désireux de contempler, pour la première fois, son portrait vivant. Arrivés à trois mètres de distance, sans faire aucun effort, ils tombèrent brusquement l'un contre l'autre, comme deux aimants, et s'embrassèrent avec dignité et reconnaissance, dans une étreinte aussi tendre que celle d'un frère ou d'une soeur. Les désirs charnels suivirent de près cette démonstration d'amitié. Deux cuisses nerveuses se collèrent étroitement à la peau visqueuse du monstre, comme deux sangsues; et, les bras et les nageoires entrelacés autour du corps de l'objet aimé qu'ils entouraient avec amour, tandis que leurs gorges et leurs poitrines ne faisaient bientôt plus qu'une masse glauque aux exhalaisons de goëmon; au milieu de la tempête qui continuait de sévir; à la lueur des éclairs; ayant pour lit d'hyménée la vague écumeuse, emportés par un courant sous-marin comme dans un berceau, et roulant, sur eux-mêmes, vers les profondeurs inconnues de l'abîme, ils se réunirent dans un accouplement long, chaste et hideux!... Enfin, je venais de trouver quelqu'un qui me ressemblât!... Désormais, je n'étais plus seul dans la vie!... Elle avait les mêmes idées que moi!... J'étais en face de mon premier amour!

Comte de Lautréamont (Isidore Ducasse), *Les Chants de Maldoror* (1868)

PRELUDIJUM

ZAMLAĆIVANJE

Stvarno, ljubavi, optimalnim pokretima jezika sastavljaš reči koje si izgovorila u sebi, a sad ih preobličavaš, kao da je ljubav uopšte misao. Orošeni pomilovanjem, daj da ukrstimo dlanove i zakunemo se na bisernu blagost. Polako ovako.

NEVOLJA

Devojka je naizgled sva od udova i sjaja, automobili krivudaju, oblaci se spuštaju ka gradu kao prosejani, prišivaju jedno za drugo – nežni konci i proračuni. Devojka po prvi put otvara oči na meso svoje majke. Štrudle. Krofne. Pite. Nežne morske alge. Slani kamen na mekoj travi kraj rupica za disanje. Mokri veo se nadima, puca, Devojka gleda unaokolo: slane krivulje kovitlaju se u virove, virovi u usta, gusta pljuvačka oko očiju. Iskobeljava se usta otvorenih uvis, izvire sjaj mlaz rupica. *Hhhhh. Hhhh.*

Namah hrapava i ogromna, celovita tela mekšaju na talasima. Pučina pokreće svetlo i tamu, tvoje telo se razvija u eliptične plovidbe i jelo, jelo, hladni vreli vrtlozi u ustima. Mladi posetioци svezani tesno i naukrug dubina pa površina, plivaj i vrati se.

[PRIČA SE OTVARA – DEVOJKA JE ROĐENA U MORU I ŽIVA]

A tu je i zemlja oca, hajdemo k njoj. Neusvojena plaža i morska pena je izvlače, hhhh, rupice za disanje predaju svoje nevrete nežno.

NA PUČINI

Muškarci šetaju priobalnim besedama, sve pusto i uzaludno pružamo ruke jer je stigla i šta – imamo obavezu da milujemo, da premostimo prepreke, da pevamo svojim hrapavim glasovima stare melodije koje pamtimo iz kulture, očistili smo ljuđašku i posadili je u nju, puzavica se prijateljski uspinje ka prozoru, kuća za lutke je porasla jer brod je godinama zapostavljan, već smo i gomile zemlje natovarili, a drveće raste, i žuta, i narandžasta, i crvena obećanja oko pramca, i plastični kljunari da im prave društvo i teraju morske ptice što se ponekad odmaraju kraj škripavih stolica u koje je postavljamo i pričamo priče kao isplatu kružnoj logici koja nas je odvela na kopno. Kako je samo fina, prava pravcata.

ŽVAKANJE

Znači da je ona povrće sačinjeno od delova. Nikakvo meso. Ona je riba sastavljena od delova tela. Devojka je nalik na mokro drvo i većinom ispod zemlje u trenutku kad putem uz ivicu isparavajućeg mora bez svesti o sebi kao nečemu čemu su potrebni delovi za igru, ali peva, nailazi on. „Zdravo. Možeš li da hodaš?“ Puna energija dela je dominantna, delom mična unutra i spolja, rupice za disanje dopuštaju dah, hhhhh. Hrskavica bi mogla da te drži tako uvijenog u skriveno salo, ne suvonjavog, gipkog, dežmekastog, skeletalnog, puls tetiva. Pesak je prebetoniran, iskrcava se na obodu grada. Šta čeka Devojku?

[DEVOJKA SE UPUĆUJE KA KOPNU. LJUDI BRODOVA JE
DONOSE NA PALUBI. ŠETAČ PLAŽOM GOVORI.]

SUPA OD AJKULINOG PERAJA

Pijaca je prepuna otfikarenih krana njenih prijateljica. Slane i ljute, hrskave i slatke – slađe od nemaštine. Ne mogu ni da zucnu mada i one imaju iste te hrapave rupice za disanje kao i ona. Uдах, izдах, na taj način natapa njihove priče otporom nemarljivosti.

Sačekaće da muškarac odvрати pogled i krišom uzeti voštani papir kao poslužavnik, saviti ga i njegovu debelu površinu izbrusiti do dotad neviđene glatkoće, oživeti ga. Devojka ih pokriva *vremenom* – papir za ribe je uglast, uglovi su električni mimovi, gazali pogleda očiju u mraku. Majko, majko, mokra zakrpo u mraku.

IMENA MESTA

Devojka već prosi, ali tiho, da ne uznemiri rupice za disanje gustim vazduhom prepunim boja. Osmehnuti joj kažu hvala. Slatko kao žalošću prošarane ruže pokraj talasaste žute armature gde sedi poredeći ono u vodi i površinske strance ka kojima naginje. Vazduh pun tanušno prelomljenih čestica razbija se o njenu kožu.

Preukusni ribovi pune joj usta, kosti lica nežno žvaću hrskavu armaturu. *U njenom odakle* u stvari ne osetiš ni plavomrku kožu ni saglasnost, jednostavno si tamo? Ptice opet u potpunosti kao ribe kojima se približavaju – hitre ali bez trunke upozorenja, milozvučno u padu usponu rame uz rame, svetla u podnevnoj tmmini. Voštani papir drži uz bok, stigla je tu i ostaje, ubeđena i bez reči.

[DEVOJKA NE UME DA GOVORI. GLADNA JE; NA PIJACI JOJ
DAJU RIBU]